

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 200/2022
08.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Информатика“ из Новог Сада, кога заступа Срђан Лакић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради дуга, одлучујући о захтеву Вишег суда у Новом Саду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој парници, на седници одржаној 08.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Вишег суда у Новом Саду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом поступку.

Образложење

Виши суд у Новом Саду доставио је Врховном касационом суду, уз пратеће списе, решење тог суда Гж 1359/2020 од 08.08.2022. године којим је усвојен предлог туженог за делегацију надлежности за одлучивање о жалби туженог против пресуде Основног суда у Новом Саду П 861/2019 од 11.12.2022. године. У предлогу је навео да наводи туженог, о којима се тужилац није изјаснио, указују на постојање оправданих разлога за делегацију, сагласно одредбама члана 62. Закона о парничном поступку, без ближег објашњења суда о томе који конкретно разлози упућују на оправданост разлога за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби.

Накнадно је Виши суд проследио овом суду поднесак тужиоца од 14.07.2022. године којим се тужилац противи делегацији надлежности пошто сматра да за то не постоје оправдани разлози нити да би се тиме лакше спровео предметни поступак.

Врховни касациони суд је, одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу члана 62 ст. 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) и члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/18...88/18-УС) оценио да захтев није основан.

Одредбама члана 62. ЗПП прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, за који је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози (став 1), а такав захтев, односно предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепенем поступку под условима из става првог овог члана (став 8).

Врховни касациони суд налази да у конкретној ситуацији нису испуњени услови за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету, с обзиром на то да је Виши суд у Новом Саду предлог засновао на паушалним разлозима, не налазећи за сходно да сам образложи такав предлог, па ни да се изјасни о наводима туженог (о оптерећености Вишег суда у Новом Саду, о наводно неправилном начину оцене доказа од стране првостепеног суда, између осталог), нити о благовремености тако изнетог предлога странке у смислу члана 62. став 3. ЗПП, којим је прописано да се, после припремног, односно првог рочишта за гласну расправу, предлог за делегацију надлежности може поднети само ако је странка за њега касније сазнала.

Будући да се из поднетог предлога не види да постоје разлози таквог значаја који би указивали да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом, или други оправдани разлози који би били од значаја за одређивање другог стварно надлежног суда, одлучено је као у изреци, на основу члана 62. став 7. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић